

Ahval

– AZİZ REMZİ · 10 Ekim 2019

sen,perde arkasında,yüreğin yangın yeri
ben,savruk hülyaların içindeki serseri
bir an gelir; görürsün yüzümde güller açar
gecelerim kaybolur,gündüzüm bana naçar
bir duygu taşıyorum,eski günlerden kalma
sana göç ediyorlar, ne olur yere çalma!
bağrımda taşıdığım, bir rüyadır aşkımız
işte çalınıyor bak, arka fonda şarkımız!
bırakta aksın öyle, mecrasında kanımız
gökyüzü üşüyorsa, yansın közde canımız?
kızıl gül ellerinde, titrer durur öylece
şahitleri bulutlar, yağdı durdu günlerce
narına yandı ömrüm, âmâde günlerimde
çiğneyip durduğum o, izlerin yüreğimde
kavruk şiirlerini, avareler okuyor
her harfin ıtrıları,sen sen diye kokuyor
zaman hep parça parça,salınıyor boşlukta
Salâlar okunuyor, gün ezildi kuşlukta
hangi hâkim sorgular,divane olan gönlü
bahtiyâr duyguların,gölgesinde ki ömrü
kurak toprağın tozu, hep uzaktan göründü
yaralı şu dizlerim, gece gündüz süründü
geçmişime vurgunum, gelecek neden bî-zar?
sizleri yazan tarih, elbet bizi de yazar
korku bize satıldı,pazar pazar sürüldü
şekavet duvarları, fersah fersah örüldü
kavgalar üretildi, ölümler bize kaldı
akşam içeri girdi, gündüz kapıyı çaldı
yürüdüğüm her yerde, görür oldum izini
ben de koşmak isterim; gönder bana hızını
karanlığa gömüldüm,ışığım olsun nurun
yeter bunca eziyet,bu zulümü durdurun
üç asır oldu açmaz,kana bulanan o gül
başın öne eğdikçe,yere dökülür kakül
kurulsun artık otağ,kılıç kınından çıksın

boşu dökülen kanlar,asıl murada aksın
mazluma gelen zeval,zalime olmaz minval
lakin, hayra varmıyor,gittiğimiz bu ahval
ezanlar okunuyor,kulak duymaz bi çâre
secdeler şuursuzca,dilin dönmez ne çâre..